

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 13. Fer eorum jacturam, injuriam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79340)

Non potest convenire in lege amicitiae Christianae, qui solum congregare didicit, distribuere vero non novit. Hanc sanè novimus habere amicitiam gratiam; ut, non tribuere, credat esse jacturam. Sim. Cass. de Just. Chr. l. 15. cap. 17.

Si Deus est finis omnium, homo amicus justè relinquatur propter Deum. Et omnis vera copulanda est amicitia propter ipsum; homo verò finis hominis esse non potest. Non perditur amicus: si placitus remaneat Deus. Et si ex hoc turbatus recedit, non fuit verus amicus: quia se Deo voluit praeferrere; cui debuit in omnibus subjacere. Sim. Cass. ibidem.

§. XIII.

Amicorum ferenda jactura, injuria. &c.

Cor meum consurbarum est amici mei, & proximi mei, adversum me appropinquaverunt. Pl. 37. 11, 12. Job in omnibus arumnis tacens, ad amicorum calumnias solvit silentium. c. 19. 2. *Usquequò affligis animam meam?* Sylveira in Joan. 13. q. 4.

Ave Rabbi: & oscularus est eum. Matth. 26. 49. Modò planè licet tibi, Christe, confidere in hominibus. Noli pavere: oscula habes, ubi vincula metuebas. Sed proh miseriarum cumulum! proditio latet in osculo: Christi predicator, persecutor est Christi: elongandus est amicus; quem proximum vides labiis verbis imminere. Olivà t. 2. Strom. §. Pater! in manus tuas.

§. XIV.

*Amicitia cum Deo, & Christo.**Ex Veteri.*

Sufficit mihi, si adhuc Joseph filius meus vivit. Gen. 45. 28. Jacob cum audisset, filium suum Joseph in Aegypto regnare, dixit *Sufficit &c.* In hac ergo domo, ubi non terrena, sed vita JESU, qui in Joseph figurabatur, queritur; & ipsa sufficit nobis: licet amici omnes mortales sint; dum JESUS auxiliator noster sit; ibi regnare dicitur Christus. Guericus serm. 1. de resurr. o. vocem fidelem, & plene dignam amicis JESU! o castissimum affectum; qui sic loquitur: *sufficit mihi, si JESUS vivit.* Si vivit, vivo: cum de ipso pendat anima mea; imò ipse sit vita mea; ipse sufficientia mea. Sylveira in Luc. 1.

Elegit nobis hereditatem suam. Psal. 46. 5. Hereditatem suam vocat gentem: non quòd aliquando gentium nullam curam gesserit; sed vehementem in eos dilectionem, & cum eis conjunctionem, & providentiae accessionem, ostendens. S. Chrysof. hic.

Ecce tu pulchra es amica mea. Cant. 1. 14. Haec est Ecclesiae, atque animarum omnium, pulchritudo; ut amica sit Christi: ex illa enim amicitia perfecta pulchritudo progreditur. Proinde non est pulchra, nisi amica. Sim. Cass. l. 3. in Luc. 1.

Dilectus meus mihi, & ego illi. Cant. 2. 16. q. d. Dilecti mei amicitiam constanter teneo; quia ejus constantem benevolentiam erga me sentio. S. Gregorius hic.

Quis dicit Deum, aequè habebit amicitiam bonam: quoniam secundum illum erit amicus illius. Eccl. 6. 17. Sensus est: qui Deum pie colit, amicum fidelem, & bonum, habebit. Illud aequè significat: quantum fidelis erit Deo; tantum etiam permittet Deus, ut ei fidelis sit amicus. Seu qualis ipse est erga Deum, & proximum; talis erit & amicus ejus: hoc est, fidelis, & sincerus, erit illi; sicut fidelis, & sincerus est ipse cum Deo, & proximo. Octavianus hic.

Ex quibus Daniel unus erat. Dan. 6. 2. Regnante Nabuchodonosor Daniel splendet, & à maxime horribili, rege adoratus est. Balthasar item regnante floruit: nec minus illustri fuit Dario regna tenente: regumque successores nihil de ejus gloria immutarunt; sed illi morte extincti sunt. At Daniel aequalem illis omnibus regnantibus splendorem obtinuit. Theodoretus hic. q. d. Quis crederet? amicum regis cum rege non perire? prodigiosum id videtur. Convenite huc, qui regum amicitias ambitis; qui stabilem statum in regis favoribus amatis. Unus est, qui volubilem fortunae rotam stare facit clavus; nimirum quò inulti Dei servitute profiteamini. Dum Deo, & virtuti, inimitur, regum successiones nihil de nostra gloria immutabunt; firmi stabimus mediis humanis viribus; mediò, rapidissimòque gurgite, quò volvuntur omnia creata. Baeza t. 1. l. 1. cap. 9. §. 12.

Ex Novo.

Qua est mater mea, & qui sunt fratres mei? Matth. 12. 48. Una sola, & vera, & communis, nobilitas, atque necessitudo cum Christo est; ut voluntatem Dei facias. Multò propinquiores Deo sunt, qui voluntatem ejus faciunt; quam qui summam carnis necessitudine conjunguntur. S. Chrysof. hom. 45. in c. 12. Matth.

Fuit in diebus Herodis regis &c. Luc. 1. 5. Nullum verbum in Scriptura sine mysterio. Lucas ergo à verbo praeteriti temporis incipit *fuit*; Joannes verò incipit per verbum *erat* imperfecti temporis. Cum Joannes à divinis incipiat, utitur verbo *erat*, ad significandam divinarum Personarum aeternitatem: Lucas autem ab humanis ordiens, per verbum *fuit* incipit; propter earum transitionem, & mutabilitatem. *Ipsi peribunt; tu autem permanes.* Pl. 101. 27. Quò docemur, ut in amicitiam Dei nos conferamus, utpote quae firma, & stabilis, erit: non verò in homines, in Mundum, in creaturas; quae deficiunt. Nomen Deo peculiare est subsistentiae: *ego sum, qui sum.* Ex. 3. 14. Juxta Hebr. *ero, qui ero.* *Qui erit, misit me.* Ex. 3. De hominibus Abdias v. 16. *bibent omnes gentes, & absorbebunt; & erunt quasi non sint.* Stella in Luc. 1.